

**artık
iki aylık
bir
edebiyat
dergisi
ve
internet
ortamında!**

SATILIK:

Bebek
patikleri.

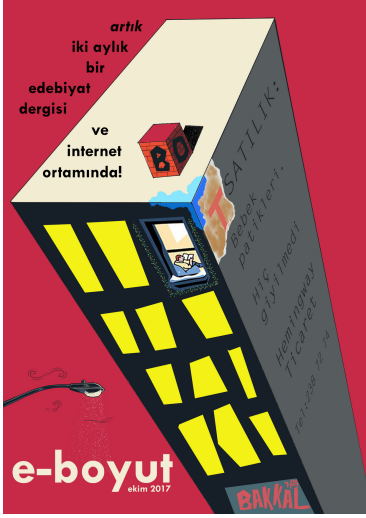
Hiç
giyilmedi

Hemingway
Ticaret

Tel: 238 72 74

e-boyut
ekim 2017

BAKKAL 7/24

Kapak Tasarım

Enes Ayberk Korkut

Editör Yazısı - Erkin Aşçı, Enes Ayberk Korkut	2
Memleket - Şeyma Kaya	3
Gönül Gözü - Enes Ayberk Korkut.....	4
31215 - Sevgi Selin Okçu	6
Zamanın Anısına - Zeynep Nur Acar	7
Kütüphanenizdeki Tozlu Kitabın Arasında Unutulmuş Üç Noktalar ve Ön Plandaki Virgüller - Ecem Sungur	8
Hatıraları Özlemek - Zeynep Nur Acar	10
Yalnız - Sena Nur Tuç	11
Işıl Işıl Kömür Karası - Pelin Çetin	12
Yaşam - Zehra Telbioğlu	16
Yitik - Sena Nur Tuç	17
İstanbul'un Kalbine Gizlenmiş Cevher: Sanat Galerileri - Erkin Aşçı	21
Hande'nin Gözünden: Yaptım, Bitti, Sıradaki - Hande Bozkır	23

Ekim 2017 Sayı: 1

İki Aylık
e-Edebiyat Dergisi

Editörler:

Enes Ayberk Korkut
Erkin Aşçı

Danışman Öğretmenler:

Arzu Güleçyüz
Mahmut Yılmaz

Koç Okulu
Tepeören Mahallesi Eski
Ankara Asfaltı Caddesi
No :60 Tuzla / İstanbul

T: +90 216 585 6200
F: +90 216 304 1048
info@koc.k12.tr
www.koc.k12.tr

Boyut Yazar Kadrosu

Ecem Sungur
Enes Ayberk Korkut
Erkin Aşçı
Hande Bozkır

Pelin Çetin
Sena Nur Tuç
Sevgi Selin Okçu
Şeyma Kaya

Yaratıcı Ekip

Enes Ayberk Korkut

Fotoğraf ve Resim

Derin Kılıçoğlu
Nazlı Erbeş
Şeyma Kaya
Enes Ayberk Korkut
Erkin Aşçı

KOÇ OKULU
İLK · ORTA · LİSE

 Vehbi Koç Vakfı

Editörlerden

“Satılık bebek patikleri, henüz hiç giyilmedi”

Hemingway bir gün altı kelimeyle hikâye yazabileceğini iddia eder arkadaşlarına ve işte bu kelimeleri yazar. Başı ve sonu olmayan bir hikâye... Altı kelimeyle birçok şey anlatan bir cümle... Bizim de edebiyata olan sevgimiz, bu sayede oluştu. Kelimelerin kendi yaşantımızla bir bütün ama aynı zamanda ondan farklı bir dünya oluşturabilmesine hayran kaldık. Her insanın, kilidi açılmayı bekleyen birer cevher dolu sandık olduğunun farkına vardık ve bu cevheri kelimelerin ortaya çıkartmasını istedik.

“Nice Kaşıkçı elması, çöplükten hiç çıkarılmadı.”

Bu seneki sayılarımız geçen senekilerden daha farklı olacak. Öncelikle dergimizi İnternet ortamına taşıyacağız. Ayrıca siz okurlarımızla daha sık buluşacağız çünkü Boyut kasım sayısından itibaren iki ayda bir yayınlanacak. Sene sonunda ise bu seneki sayılarımızdan seçme yazılardan oluşacak son sayımızı basılı olarak sizlere ulaştıracğız. Bunların hepsini başarabilmek için de ilk defa daimi bir yazar kadrosu oluşturuyoruz. Şiir ve hikâyelerin dışında film-eser analizleri, denemeler ve tanıtım yazılarıyla karşınıza çıkıyoruz.

Boyut’u geçtiğimiz senelerden farklı kılan bir özellik daha var: genç yazarlarımız. Bu sene hazırlık okumakta olan arkadaşlarımız da büyük bir heyecanla seslerini duyurmak istediler ve artık onlar da yazar kadromuzda yerlerini aldılar. Okulumuza henüz iki hafta önce gelmiş olanlardan senelerini bu okulda harcamış olan 12.sınıflara kadar pek çok öğrencinin bulunduğu yazar kadromuzu gönüllülük esasıyla oluşturduk.

Eğer siz de sesinizi duyuracak bir ortam arıyorsanız hâlâ geç değil. Misafir yazar olarak dergimizin gelecek sayılarında yazabilirsiniz.

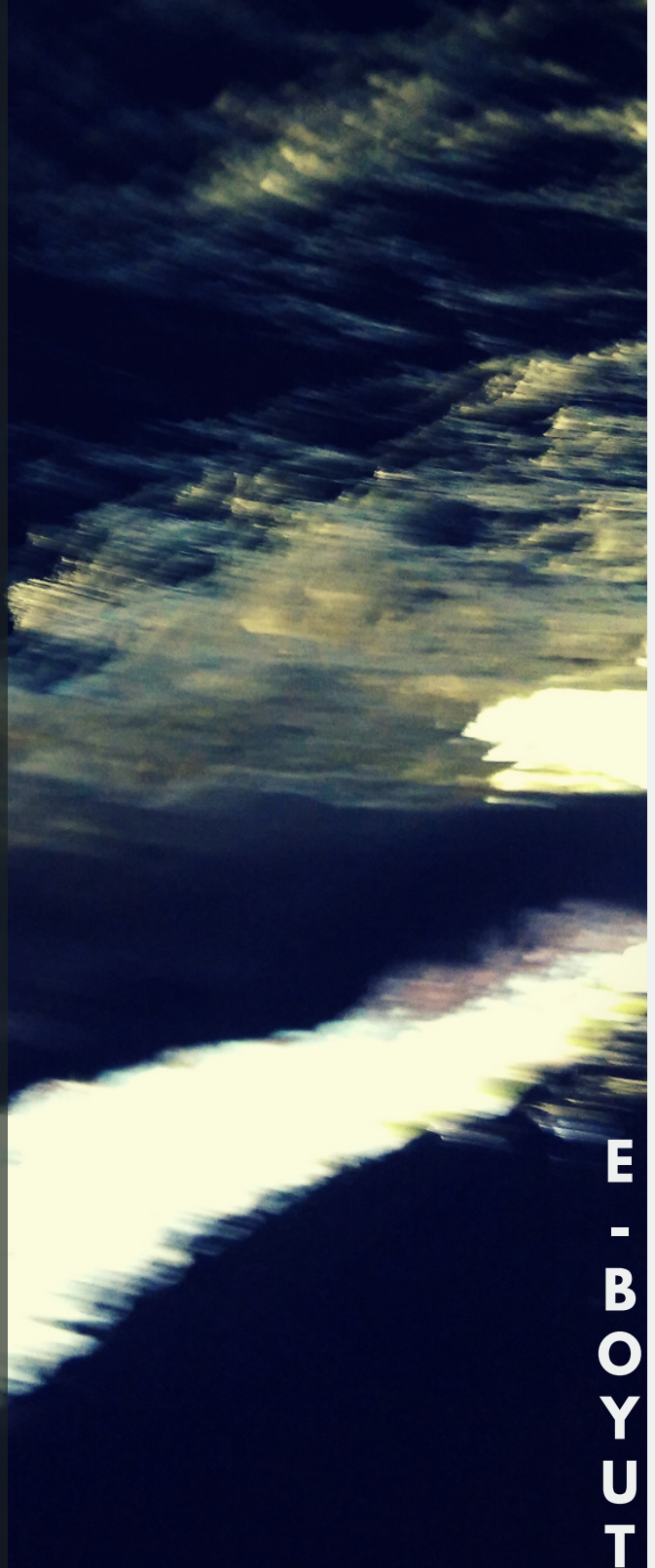
Erkin Aşcı
Enes Ayberk Korkut

MEMLEKET

Şeyma Kaya

S
i
i
R

Yürürken sen kalabalıkla birlikte
tek ve hür, geniş bir caddede
Ve dolarken ciğerlerine
tanımadığın tenlerin
tanımadığın kokuları
Ve duyarken sesleri
hiç bilmediğin bir dilde
ağlarken,
isyan ederken belki
veya severken
ya da her neyse işte...
Her ne ise hiçbir şey ifade
etmediğinde sana
Ve bunu bile anlatamadığında onlara,
Anlamadıklarında
Ve etrafın “onlar”la sarılıp da
Sen “biz!” diye tutup sarılamayınca bir
tek insana
Ve onlar anlamadıklarında
Sen,
anlarsın.
Ne kadar ve nasıl sevdiğini
Nasıl iliklerine kadar hasret işlediğini.

E
-
B
O
Y
U
T

Fotoğraf: Enes Ayberk Korkut

GÖNÜL GÖZÜ

Enes Ayberk Korkut

E
L
E
Ş
T
İ
R
İ

“Dostlar beni hatırlasın” diyordu. Dostlarının sayısı azaldığından mıdır, yoksa bu toprakların insanının unutmaya müsait doğasından mıdır bilmem, Âşık Veysel'in unutulmaya yüz tutuşu. Başına gelenlere inat, yaşama sevincini şiirlerine işlemiş olan Veysel Şatıroğlu, o çok sevdiği toprağa kavuşalı kırk dört yıl oluyor. “Ben gidersem sazım sen kal dünyada” dediyse de Âşık Veysel, onun sazı da anısı gibi her geçen günle beraber yok oluyor. Adını hatırlayan son insan öldüğünde hiç doğmamış olacaksın, derler. Umarım ki Âşık Veysel için o gün hiç gelmez. Umarım her yeni nesille beraber yeniden doğar; türküsüyle, sazıyla yepyeni kalplerde yaşam bulur.

“İçimden gitmez kederim
Mihnet ile doldu derim
Dünya kalsın ben giderim
Bilet veren kara bahtım”

Topraktan gelir Veysel, bundan ötürü umut ekilidir yüreğine. Umut onda eksik olmaz ama keder de ömrü boyunca misafiri olmuştur usta saz şairinin. Yedi yaşına kadar o da herkes gibi koşup seğırttiğini*, gülüp oynadığını söyler. Henüz yedi yaşındayken köyünü vuran çiçek hastalığına yakalanır ve bu hastalık küçük Veysel'in renklerini elinden alır. Gözlerini kaybettiği günden itibaren hüznün ve acılar ardı sıra gelir. Âşık Veysel de en iyi bildiği şeyi yapar ve çektiği acıları dokur şiirlerine. Âşık anlatamam derdimi dertsiz insana, der. Dertsiz insan var mıdır ki bu topraklarda onun derdini anlamasın? Yeter ki derdine kulak verip dinlesinler, bu bilge ozan onlara yine kendilerini gösterecektir. Şiirlerine bakıldığında köy toplumuna ayna tutarken bu denli kendine has bir karaktere sahip olabilen bir ozan zor görülür. Âşık Veysel demek, Anadolu demekti. O ne söylediyse bu topraklar hakkında söyledi. Şiirlerinde yurdunun insanının hayatını, dertlerini, aşklarını anlattı. Bu yüzden Bedri Rahmi'nin “Ressamım, yurdumun taşından toprağından sürüp gelir nakışlarım.

E
-
B
O
Y
U
T

* seğırtmek: Sıçrayarak yakın bir yere doğru koşmak

Taşıma, toprağıma toz konduranın alnını karışlarım.” dizeleri bana Âşık Veysel’i hatırlatır. İki büyük sanatçının da dünyasında doğanın, toprağın, sazın ve Anadolu kadınlarının değiştirilemez bir yeri vardır. Veysel ile Bedri Rahmi’nin güzel dostluğunun temellerini oluşturan belki de bu ortak değerler, Anadolu’ya özgü motiflerdi.

Bedri Rahmi; Âşık Veysel’i ölümsüz kılan, onu gerek resimleriyle kâğıtlara gerek mozaikleriyle duvarlara kazıyan bir sanatçıydı. Onun sözünü işitip onun sesi olmuştu. Mektup arkadaşı olan Veysel’e pek çok defa eserlerinde yer vermiş, onu binbir renge bürümüştü. Fakat değişmeyen bir renk vardı bu resimlerde, o renk Âşık’ın iç dünyasını bizlerin gördüğü dünyadan ayıran çizgilere işlenmiş olan siyahtı.

"Gözlerim açık olduğu zamanlarda kömürü görmüştüm. Siyah diye onu tanıyorum. Fakat o gördüğüm gibi değil şimdi içerimde canlanan, kafamdaki canlanan, o siyahın bir

insanların terbiyesiyle bir parlaklık meydana getirmiş, ama siyah aslında ama, onda bir ziya parlayan ışık gibi bir şey var." der Âşık Veysel, 1969 yılında TRT’ye verdiği röportajda. Onun renkleri bize çok yabancısıdır. Siyah bile kendine has bir ışık taşır. Kara toprağı ekilen umutlar saklıdır Veysel’in siyahının içinde.

Bugünün siyahlarıysa umuttan çok uzak. Karanlık dünyalarımızın farklı köşelerine çekilmiş bireylerden daha fazlası değiliz. Ortak mutluluklarımız, ortak üzüntülerimiz kalmadı artık. Aynı sokakları, aynı iş yerlerini hatta aynı yatakları paylaşan düşmanlara dönüştük. Nefretimiz bizleri kör ettiği bu zamanlarda, Âşık Veysel gibi gönül gözüyle bakmadıkça donuk siyahlara mahkûmuz. Sevgiyi, saygıyı, farklılıklara hoşgörüyü öğrenmedikçe de siyahın içindeki ışık bizim üzerimizde parlamayacak. “Beş günlük dünyada, ey ademoğlu, incitme canı” demiş, bu beş günlük dünyada en çok incinenlerden biri olan Âşık. Eğer onun sözüne kulak verip de gönlümüzü açarak yukarıya bir bakarsak umudun her yerde olduğunun farkına varacağız. Çünkü gökyüzü de karadır ancak gece bütün görkemiyle üzerine çöktüğünde yine de en parlak yıldızları o ağırlar çatısının altında.

Kaynakça:

Âşık Veysel’in Dünyası, Tahir Kutsi Makal, Müzik-san Vakfı ve Bako Kültür Yayını, 1982

TRT Arşiv, Erdoğan Alkan’ın Âşık Veysel ile röportajı, 1969.

Âşık Veysel, 1953, Bedri Rahmi Eyüboğlu

<http://www.leblebitozu.com/bedri-rahmi-eyuboglunun-resimleri-siirleri-ve-hayati/>

31215

Sevgi Selin Okçu

Ş
i
i
R

Sahipsiz gecenin ucunda bekleyen güler yüzlü
Üstünden kalkardı güvercin karası
El sallarcasına sahilde dikilenlere
Kimse bilmiyor kaybolmadan önce kimdi neydi
Belki o kaybolmamış ama biri onu yok etmişti
Batmayan güneşin çaresizliğine ağlar
Lanet eder
Ne zaman değse gözü denize
Uzanan elleri tutmak istemedi
Ne de olsa kurtarılmayı beklemek aynı şey değildi
Yalnızlığı paylaşmak istemekle

Güz bırakan katilleri sevenlerin
Aramızda dolaşır bu havada asılı kalmış ilkbahar
günü
Bıçakla kesilebilecek bir sessizlik
Burası atmosferin tükenen ciğerlerine baskısı
Yıpranmış koltuklarıyla mutsuzluğun bekleme
odası
Sarmalanmadan ve harmanlanmadan hüznle
Ağlamaklı.

*Fotoğraf: Nazlı Erbeş*E
-
B
O
Y
U
T

ZAMANIN ANISINA

Zeynep Nur Acar

S
i
i
R

Kolumuzu ısırarak saatler yapardık,
Zamanın canımızı bu denli yakacağını bilmeden.
Kolumuzdaki izlerle beraber
Günler de eksildi teker teker.

Günler uzun ama yıllar kısa geldi bize.
Kısacık saatlerde sonsuzluğu tatmışızdır belki de.
Koparılan takvim sayfalarıyla beraber
Yaşanacaklar da eksildi her seferinde.

Halbuki sesini bulamadığımız kahkahalara,
Süzülemeyen o gözyaşlarına derman olmayacak mıydı zaman?
Niye kalbimizi sıkıştırdı akrep ve yelkovan,
Onların durmasına en ihtiyaç duyduğumuz an?

Mümkün değil mutluluğu yıllara sığdırmak,
Bir avuç kadar da olsa.
İmkani yok kalp çarpıntılarını ezberleyebilmenin,
Önümüzde bitmek bilmeyen seneler de uzansa.

Her geçen dakika, zamanın sonuna bir adım daha mı yaklaşıyoruz?
Ya da bir ihtimal, daha yolun başında nasıl dik duracağımızı mı çözemiyoruz?
Kaldırılan kadehler yaşanmışlıkların anısına mı,
Yoksa yaşanacakların umuduna mı dikiliyor bir nefeste?

Fotoğraf: Erkin Aşcı

E
-
B
O
Y
U
T

KÜTÜPHANENİZDEKİ TOZLU KİTABIN ARASINDA UNUTULMUŞ ÜÇ NOKTALAR VE ÖN PLANDAKİ VİRGÜLLER

Ecem Sungur

D
E
N
E
M
E

Kahkahalar, her yerde gülen suratlar, mutlu insan fotoğrafları, sonsuz mutluluğu belgeleme çabası... Peki, bu yaşadıklarımız veya yaşadığımızı iddia ettiklerimizin ne kadarı gerçek? Veya gerçek nedir “gerçekten” biliyor muyuz? Gerçeği göstermekten niye ölesiye korkuyoruz; gerçeklerle yüzleşememe nedenimiz kendimiz mi, başkaları mı? Kafamızda kurguladığımız mükemmel hayatın manipüle olmasıyla oluşmuş bir hayal yansıması mıdır gerçeklik?

İnsanın ruhunda “mükemmele” ulaşmak vardır her daim. Çocukluktan başlayan bu alışkanlık bizi yaptığımız hatalar gibi hayatımız boyunca kovalar, bir ağırlık olarak bileğimize takılır ve ilerlememizi engeller. Mükemmellik sözlükte eksiksiz, kusursuz, tam, yetkin, şahane olarak tanımlanır fakat aslında mükemmellik, hayatın virgüllü kısımlarıdır. Ancak virgüllü bir zaman içerisinde mükemmelliğe ulaşabilirsiniz, belki yüzünüzde kocaman bir gülümsemeyle fotoğraf çekip paylaştığınızda veya fotoğrafın altına mutlu sözler yazdığınızda. Bunların ardından düşen yüzünüzü, yorgunluğunuzu, mutsuzluğunuzu, bıkkınlığınızı umursamadan.

Kendimizi mutlu gösterdiğimiz her an, kendimiz olmadığımız her an; bugünden gerçeklik, yarından mutluluk, hayattan mükemmellik çalışıyoruz. Bu iş görmez hırsızlığın sonu ise müebbet hapis.

Her kitap kapağından yargılanmak zorundadır satıldığı sürece, her yazı silinmelidir kalıcı olduğu zaman; her an değerlidir aslında ama ancak insan ölümü tattığı an.

Öldükten sonra ne hatırlamak istiyoruz, nasıl hatırlanmak istiyoruz? Yaşadığımız gerçekliklere dönüp baktığımızda ne hissedeceğiz? O gerçekliklerin arasına serpilmiş, virgüllü anlardaki mükemmellikleri önemseyecek miyiz o zaman da bu kadar?

Virgüllü anları bu kadar önemserken aradaki uç noktaları kaçırıyoruz. Aradaki boşlukları, yalnızlıkları, gerçek hisleri. Soru işaretleri noktalandığı zaman, ünlemler parantezlendiği, noktalı virgüllerin arası boş kaldığı zaman ancak gerçekleri görebileceğiz veya gerçek olduğunu iddia ettiklerimizi.

E
-
B
O
Y
U
T

D
E
N
E
M
E

Hayat bir kitap - o kütüphanenizde duran, ne olduğundan emin olamadığınız ama bir türlü atmaya cesaret edemediğiniz veya üşendiğiniz tozlu kitaplardan - ama onu açamıyoruz, açmıyoruz. Sadece kapağına bakıyoruz ve beğenmediğimiz bir şey varsa değiştiriyoruz görünüşünü, dışarıdan çekici görünmesi umuduyla, beğenilmesi arzusuyla. Fakat bunları yaparken içindeki yazılar siliniyor yavaşça, siz her kapakla oynadığınızda parçalanıyor yine içindeki sayfalar bir şekilde yırtılarak veya koparak.

Gerçeklik “gerçek” midir gerçekten? Yoksa gerçekte gördüğümüz gerçeklikler bir gerekçe mi yaşadığımız hayatı değerliymiş gibi göstermek için?

Gerçek şu ki... Kitabın içeriği hâlâ aynı. Siz her ne kadar kapağını değiştirmeye çalışsanız da o uç noktalar o virgüllerle kapanmıyor. “Noktalama” işaretlerinin hiçbirisi kitabı noktalamıyor aslında. Farkında olmasanız da siz o kapağı değiştirirken noktalama işaretleri kaybolmuyor ortadan, bırakmıyor peşinizi.

İşte bu yüzden virgüllerin arasında üç nokta vardır her zaman, aradaki “gerçeklik” leri anlamak, hayatımızı bölen virgüllerden uzaklaştırmak için bizi...

HATIRALARI ÖZLEMEN

Zeynep Nur Acar

D
E
N
E
M
E

Gerçekten özlüyor muyuz geride bıraktıklarımızı yoksa hatıralar mı içimizi ısıtıyor? Anlamlandırmayı başaramadığımız bir tebessümün yüzümüze yayılmasını mı sağlıyor sadece?

Bir ömür boyunca bizde izi derine işleyecek onlarca kişi çıkıyor karşımıza. Bazıları ailemizin bir parçasıymışçasına kucak açıyor bize.

-Aile kanda değil de sevgide bitmiyor mu zaten?- Bazıları ise bıçağı sırtımızdan saplayabileceği en derin yerinden yavaş yavaş

saplamaya başlıyor itinayla.

Fotoğraf: Enes Ayberk Korkut

Sırtımızda bırakılan yaraların bir tedavisi olmuyor genelde. Her gittiğimiz yerde sürünüyor peşimizden, aynı yanlışlara bir daha kanmayalım diye. Bizi asla bırakmayacağı vadiyle hayatımıza koşar adımlarla girenlerin sırtımızda bıraktığı bıçak izleri sızlamaya devam ediyor yine. Hatamız geçici insanlarda sonsuzluğu aramamızdır belki de. Zaten her zaman hatırladığımız anılarımız bizi asla bırakmayacağını

düşündüğümüz insanlarla doğmuyor mu?

Peki, bizi böylesine incitmiş insanları özlemek niye? İşte bu noktada anlıyoruz hissettiğimiz eksikliğin arkamızda "emin adımlarla" izimizi kazıdığımızı sandığımız yolun yarısında ortadan kaybolmuş insanlardan dolayı olmadığını. İçimizi

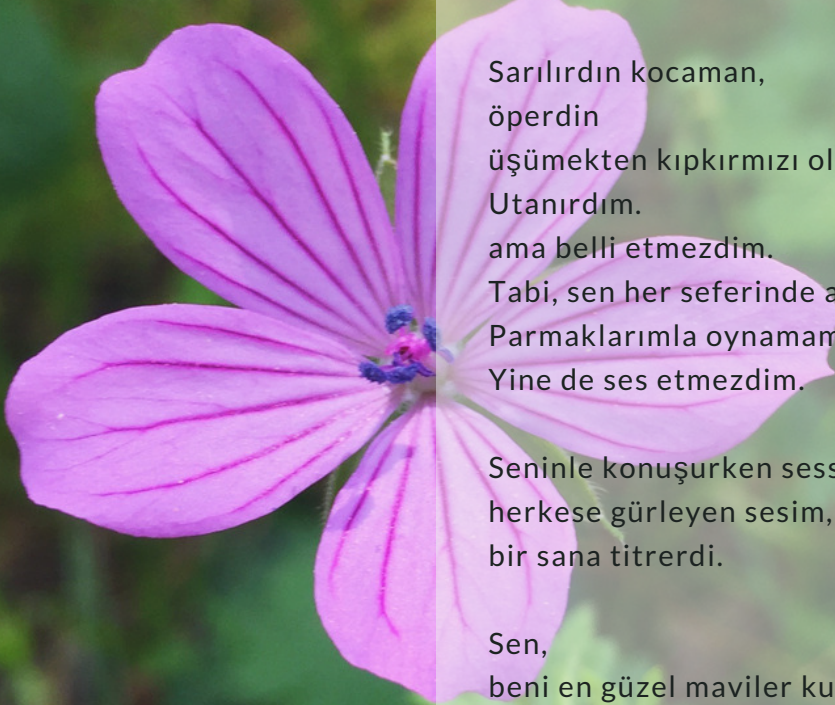
asıl ısıtan yaşadıklarımız değil mi? Biri değil de o kişiyle gerçekleştirebileceklerimiz ihtimali değil mi gözyaşlarımızı içimize akıtan?

Her hatırlayışımızda beklentilerimizi daha da artırdığına inandığımız anılarda takılıp kalmamalı insan. Arkasında bırakıp da geri dönemeyeceği yola değil de önünde nice yeni başlangıçlara açılan yola odaklanmalı. Ne de olsa yüzüstü bırakanların bize yaşattığı kalp çarpıntısı gelip geçici değil midir kendileri gibi?

E
-
B
O
Y
U
T

YALNIZ.

Sena Nur Tuğ

Ş
i
i
R

Sen,
beni en güzel sonbaharda
severdin.
toprak bile üşürdü o zamanlar,
gökyüzüne kadar zıplayıp,
bulutları üstüme örterdin.

Sarılırdın kocaman,
öperdin
üşümekten kıpkırmızı olmuş, minicik burnumu.
Utanırdım.
ama belli etmezdim.
Tabi, sen her seferinde alay ederdin
Parmaklarımla oynamamdan.
Yine de ses etmezdim.

Seninle konuşurken sessiz cümleler seçerdim,
herkese gürleyen sesim,
bir sana titrerdi.

Sen,
beni en güzel maviler kuşanırken
severdin.
Severdin de,
sevdiğini söylemezdin.
Gözlerime bakıp,
sana ait olduğumu duymak isterdim senden,
anlatmazdın.
Gücün her şeye yeterdi.
Bir beni sevecek kalbin yoktu.
İsteseydin bulurdun!
Arar, bulurdun,
isteseydin.

Sen, beni en çok...
Neyse.
Zaten beni hiç sevmedin ki.

Fotoğraf: Şeyma Kaya

E
-
B
O
Y
U
T

IŞIL IŞIL KÖMÜR KARASI

Pelin Çetin

Ö
Y
K
Ü

3547 santigrat derecede erir. **Fizik.** Karbon atomunun en derişik halidir. **Kimya.** Yer kabuğunun 150 km altında, yüksek basınç ve sıcaklık sonucu oluşur. **Coğrafya.** Orta Çağ Avrupa'sının aristokrat kesiminde yoğun ilgi görmüştür. **Tarih.** Yunanlılar "tanrıların gözyaşı" olarak nitelendirilmiştir. **Mitoloji.** Romalılar yıldızlardan kopan parçalardır demiştir. **Astronomi.** Hintliler'e göre kötülüklerden uzak tutan şans tılsımı görevi görmektedir. **Din.** Birim fiyatı 65.000 dolardır. **Ekonomi.**

Mevsimlerden yazdı ya, içeri girmek bilmezdim bir türlü. Oynayacak kimse varsa hele bir de, gece yarısına kadar yoktu site sakinlerine rahat. Yine bir gün, çıktım dışarı yemek masasından fırlayarak on belki on bir yaşında. Ayağıma da gıcır gıcır koşu ayakkabılarını geçirdim mi yoktu benden hızlısı. Kan kıvıllı şeritli, kömür karası gövdeli. Çoktan beridir bekliyorlardı beni basketbol sahasının berisinde. Yaşları yedi ile on iki arasında değişen, irili ufaklı bir avuç küçük insan. Yaklaşmam ile fark etmem bir oldu, aramızda yabancı biri vardı. Ufak bir çocuğun peşinden ayrılmıyor, yaşı da

oldukça büyük duruyordu. Bakıcısı herhalde diye düşündüm ve pek umursamadım. Hırsız-polis o zamanlar en revaçta olan hırsımız ve mücadelemizdi. Takımı kurarken çok önemlidir seçmek, hem hızlı hem de zeki olanları önce seçmek hayat memet meselesidir. En hızlısı da benim ya aralarında -yeni koşu ayakkabılarımla- lider de bendim, en üstün olan. Ayırdım tek tek çocukları gruplara. Sen oraya git, sen bize gel. Hayır onu istemiyorum. Takımlar eşit olmuyor. Önce siz polis olacaksınız. Hayır, elliye kadar saymalısınız. Adını hatırlamadığım bir kız söyledi adımı, duymaya alışık olmadığım bir ad eşliğinde. Yeni birini daha dahil etmemi istiyordu oyuna, çok hızlı koşuyormuş. Duyar duymaz bunu, başladı uyarı çanları çal-maya zihnim-de.

Kimmiş o yeni, çok hızlı kişi? Göz ucuyla baktım ve bakıcıyı işaret ettiğini gördüm. Benden bir yaş küçük olduğunu öğrenmem ise bambaşka bir şaşkınlık yarattı.

Koyu mu koyu bir ten rengi vardı, yetişkinlerin ne zaman görse uzaklaştığı cinsten insanlardandı belli ki. Esmer, kara saçlı, kara gözlü, kömür gibi. Konuşması da bir bozuktu bunun, doğudan geliyordu kesin. Bilmezdim ben oraları, bir saat mesafede yaşıyordum İstanbul'a ve tüm o gelişmiş teknolojiye ve endüstrisine komşu.

Anında rakip gibi karşıma dikilen bu yeni kızı sevmemiştim. Beni geçeceği öne sürülen bu kıza galip gelmeli, onu yenmeliydim. Tehditi gözüme kestirdikten sonra yolladım diğerlerinin yanına. Nihayetinde takımlar kesinleşince, başladık koşturmaya. Polistik biz, hırsızların ensemek için hazırdık. Karşı takımdaki tüm ufaklıklar yakalanana dek bekledim, enerjimizi tasarruflu harcamalıydim.

Ta ki o kız kalana dek bekledim, bekledim. Görüş alanıma girer girmez kömür karası saçlar, başladım son sürat takibe. Vahşice ileri atılıyor ve rekabet hırsıyla yanıp tutuşuyordum. Ama lanet olsun, hızlıydı gerçekten de. Ama beni yenemez, daha da zorladım. Tişörtünün yakasını kıştırana dek elim pençe gibi, koştum koştum koştum. Nefes nefese durduk, yüzüm kıpkırmızı olmuştu. Derin nefesler alırken avımı bırakmıyordum. İçimde yüklesen egomun memnun homurtuları geliyordu derinlerden. Sesine yansıyan sıcak gülümseme ve utangaçlık beni getirdi kendime. Hayran hayran, gerçekten hızlı olduğumu söylüyordu bana. Bir an duraksadıktan sonra ben de ona mırıldandım: "Sen de baya hızlısın". Mahcup mahcup gülümsedi, pek koşamıyorum bunlarla dedi ve ayaklarını işaret etti. Daha önce hiç dikkat dahi etmediğim terliklere kaydı gözlerim. Yeni koşu ayakkabılarımın birkaç santim ötesinde iki ayağa küçük gelmiş o plastik açık yeşil terliklere.

3547 santigrat derecede erir. Fizik. Karbon atomunun en derişik halidir. Kimya. Yer kabuğunun 150 km altında, yüksek basınç ve sıcaklık sonucu oluşur. Coğrafya. Orta Çağ Avrupa'sının aristokrat kesiminde yoğun ilgi görmüştür. Tarih. Yunanlılar "tanrıların gözyaşı" olarak nitelendirilmiştir. Mitoloji. Romalılar yıldızlardan kopan parçalardır demiştir. Astronomi. Hintliler'e göre kötülüklerden uzak tutan şans tılsımı görevi görmektedir. Din. Birim fiyatı 65.000 dolardır. Ekonomi.

“Terlikle koşulur mu? Gidip giysene spor ayakkabılarını.” dedim ona. Bozulmuştum da, terlikle mi o kadar hızlıydı bu? Cevap verirken bana değil de yere bakıyordu, hafif mahçup bir hali vardı. Yoktu ki spor ayakkabısı. Anlamayan gözlerle baktım ona. Açıklama ihtiyacı hissederek başladı anlatmaya. Ablasına gelmiş, ablasının oğluna bakmaya. Yanında sadece bu terlikler varmış. “Nerelisin?” diye sorduğumda ise cevabı Erzurum’dur sanırım. Çok hatırlayamıyorum. Şivesini açıklıyordu bu, kelimeleri değişik söylüyordu. Okulda duyduğumuzda tüm sene dalga geçtiğimiz şekilde. Herkese beklemesini söyleyerek eve koştum, telaşla kapıyı yumrukladım. Annem açar açmaz da girişin biraz ötesindeki ayakkabılığa daldım. Ayağımdaki gıcır gıcır ayakkabılar çamura bulanmıştı. Gözlerim geçen sene aldığım pembe koşu ayakkabılarına takıldı. Kaptığım gibi onları, yine koştum diğerlerinin yanına. Başta kabul etmedi. Alamazmış. “Senin ayağın bir numara daha büyük biraz sıkacak ama kalıbı geniştir.” dedim ve eline tutuşturdum ayakkabıları. Bir süre elindeki ayakkabılara adeta bir çift değerli mücevhermişçesine bakakaldı. Benim eski diye beğenmeyip yenilerini aldıracağım ayakkabılara. Oracıkta geçirdi, çıplak esmer ayaklarına. Sonra koştuk, koştuk, koştuk. Hatırlayamıyorum kim kazanmıştı ama hatırlıyorum sonrasında anlattıklarını. Eskiden okuldayken o da oynarmış arkadaşlarıyla. “Nasıl yani?” diye sordum. “Kaçıncı sınıfsın?” Dördüncü sınıfa kadar okumuş, okuma yazmayı

iyice sökünce babası okuldan almış. Şimdi ablalarının çocuklarına bakıyormuş. Dokuz tane ablası varmış. Aralarında birer yaş varmış. Büyük ablasının dört çocuğu varmış, bir ablası da hamileymiş. Benim kaçmaya yer aradığım o okul denen yer için onun gözlerindeki parıldamayı asla unutamam. Dilim varmadı sormaya cevabını bildiğim soruları. Sadece başımı sallamakla yetindim, sus pus dinledim ablası çağırana dek eve geri. Sonraki günlerde birkaç kere gittim kapısına, kucağında bir bebek ile karşıladı beni. Ama göndermedi ablası dışarı oynamaya. Sonra da gitti. Öylece gitti. Elmas benden hızlı koşuyordu, aslında yenmişti de beni. Ama bununla övünmeyecek kadar alçakgönüllü ve temiz kalpliydi. Ne imalardan anlardı ne de fesat bakışlar atardı. Bir yaş da küçüktü benden, saygı duyardı. Onu kapıda, kucağında bir bebekle, gözlerinde oyun kelimesinin yarattığı o ışıltıyla görüşüm son görüşüm oldu. Aradan altı yıl geçti, ama onu düşünmeden bir günüm dahi geçmedi. İlk ve tek spor ayakkabılarını aldılar mı eve? Olimpiyatlarda koşabilecek kabiliyetteki o bacaklar bir daha depar attı mı? Ablaları arasında en çok okula giden sen, sıralara, kara tahtalara, kahkahalara hasret sen, zayıf ve ince vücutlu, atletik sen, bebeklerinin bezini değiştirirken miden bulandı mı? Gözlerinde sicim sicim yaşlar biriktiğinde, bir daha tokat yememek için sustu mu o şiveli güzel kelimelerin? Aile sıfatını taşıyan o yaratıklar, gözlerindeki pırıltılardan da mı anlamadı kömürün değil Elmas’ın ancak böyle ışıldayacağını?

Pozitif bilimler öğrenelim. Üniversiteleri, yüksek lisansları, doktoraları bitirelim. Borsayı dikkatli takip edelim, kâra geçelim. Dünyanın milyonlarca yıl önce nasıl oluştuğunu öğrenelim. Keşfedelim, araştıralım, satalım, harcayalım, tüketelim, değerlendirelim, değerlenelim. Besin zincirinin en tepesinde, akıl ve iradeye sahip tek canlı olarak göklere yüксеlelim.

“Evet ben de biliyorum onu Pelin abla! Okuldayken derste işlemiştik.”

3547 santigrat derecede erir. **Fizik.** Karbon atomunun en derişik halidir. **Kimya.** Yer kabuğunun 150 km altında, yüksek basınç ve sıcaklık sonucu oluşur. **Coğrafya.** Orta Çağ Avrupa'sının aristokrat kesiminde yoğun ilgi görmüştür. **Tarih.** Yunanlılar “tanrılarının gözyaşı” olarak nitelendirilmiştir. **Mitoloji.** Romalılar yıldızlardan kopan parçalardır demiştir. **Astronomi.** Hintliler'e göre kötülüklerden uzak tutan şans tılsımı görevi görmektedir. **Din.** Birim fiyatı 65.000 dolardır. **Ekonomi.**

İnsanlık?

Çizim: Derin Kılıçoğlu

YAŞAM

Zehra Telbisoğlu

D
E
N
E
M
E

Dünya, hepimizin üstüne yıkılmadan ayakta kalmaya çalıştığı bir kara, hepimizin içinde batmadan yüzeyde nefes almaya, yüzmeye, devam etmeye çalıştığı bir derya, hepimizin farklı hedef ve hayallerle süslediği bir hülya fakat en sonunda hepimizin tuzağına yenik düştüğü bir aldatmaca. Bütün bunların arasındaysa debelenip duran, yorulan, sıkılan, sevinen, üzülen, doğan, ölen ve yaşayan bizler. İşte biz insanların bu koca halüsinasyonlar dizisine taktığımız isimse yaşam. Yıllardır, makul kılmak için içerisine tıkilıp kaldığımız bu Araf'a, uydurmuşuz palavradan sistemler, yalandan birimler, gereksiz aidiyetler. Tüm bunlar neden peki, neden? Söyleyeyim neden, ölümden. Ölümden duyduğumuz korkudan. Bu korkuyu kabullenebilmek adına yapmışız her şeyi, pelesenk etmişiz dilimize şu terimi, adalet. Evet, adalet. Şu yıllardan beri huzurlu kılmak için yaşadığımız ortamı ve garantilemek için ölünce yaşayacaklarımızı, sağladığımızı iddia ettiğimiz kavram. Peki, nerede bu adalet, bugün yanı başımızda insanlar, küçücük evlatlar ölürken nerede bu adalet, acımasızca katledilirken nerede bu adalet, biri ölüp diğeri yaşarken nerede bu adalet? Yok işte o adalet hatta en başından beri yok. Sen Fatma'nın ben Ayşe'nin evladı olduğumuzdan beri yok, farklı hayatlara gebe doğduğumuzdan beri yok, farklı şekil

ve ebatlarda olduğumuzdan, farklı tenlere farklı tinler olarak can verdiğimizden beri yok. Bugün yaşarken analar babalar, evlatlarını kaybetme korkusunu adalet açıklayabilir mi, bugün kirlenirken küçücük bir ruh, kaybetme korkusuyla niçin susuyor o geveze adalet, bugün bir çocuğun ölümü yaşama tercih ettiğini duyunca neden haykırmıyor o adalet? Haykırmaz, çıtını bile çıkarmaz o adalet, sadece durur öyle, seyre dalar acılar denizinde boğulan ruhları, belki biraz da mest olur hatta. Sözde savunduğuyla yaşananlar arasındaki çelişkiye mest olur, varlığının köklerinin bir hiç üzerinde duruyor olmasına mest olur, aslında içten içe hep bilir zaten öyle olduğunu fakat işte görmek, maruz kalmak farklıdır, şaşırtır insanı, bedenini hareketsiz, dilini de lal kılar. Öyle işte, bir şey yapmaz yani adalet, istese de yapamaz çünkü hiçi var etmek olmaz, o hiçtir işte, hiçliktir, algı sınırlarının dışında kalır. O yüzden, bu yalan dünyada; doğan yaşayacağı, yaşayan yaşadığı, ölense öldüğüyle kalır, kalan zaten hiç var olmamıştır.

E
-
B
O
Y
U
T

YİTİK

Sena Nur Tuğ

Ö
Y
K
Ü

Kırk sekiz saattir uyuyamadığından, O aklına gelince kendini tutamayıp saatlerce ağladığından gözleri kan çanağına dönmüştü. Durup durup sinirden duvara ve aynaya attığı yumrukların yüzünden kanayan ellerini saçlarına götürdü, dolaştırdı. Sütlü kahveye benzeyen ten rengine çok yakışan, O'nun bir zamanlar utanarak bir çırpıda eline tutuşturduğu mavi beresini soğuktan donmuş kulaklarına kadar çekti. Ellerini birbirine sürterek ısınmaya çalışsa da nafileydi. Hâlâ tir tir titriyordu.

O'nun sarılığı geldi aklına... En pahalı ısıtıcılardan, bu soğuk sonbahar gününde çoğu evde sonuna kadar yanan kaloriferlerden daha çok ısıtan sarılığı...

Her yerden ona dair şeyler fırlıyordu bu aralar. Dün akşam yanından geçerken ona sert bakışlar atan, buralı olmadığı belli olan süslü kadının durup, sıktığı parfüm O'nunkisiyle aynıydı.

Günlerce O'nun gidebileceği İstanbul'daki tüm parfümerileri ayakları su toplayana kadar dolaşmış, yine de O'nun kokusunu bulamamıştı. Aylar sonra, yolda yürürken rastgele yanından geçen bir kadın hatırlatmıştı biricik Papatya'sının kokusunu. Nerelerdeydi sahi o sularken canını yakmaktan korktuğu Papatya'sı? Kimler koparmıştı acaba O'nun dokunmaya kıyamadığı yapraklarını?

Gözlerinden birer birer süzülen gözyaşlarına hâkim olmaya çalışırken, omzunda bir el hissetti. Kafasını çevirip baktığında on ay önce bir gece yarısı "ailesiyle" kavga ettikten, evin kapısını çarpıp bir daha dönmek üzere çıktuktan sonra bunca süre ona banklarda yatarken yoldaşlık eden ağabeyiyle karşılaştı.

Ağabeyi onun mor gözaltlarıyla bütünleşmiş koyu kahverengi gözlerine bakarken, Efran onun ne olduğu hakkında soru sormamasını, nasıl görüldüğü hakkında yorum yapmamasını umut ediyordu.

Ağabeyinin, siyah deri montunun fermuarını soğuktan uyuşmuş elleriyle kapatışını izlerken, bir şeyler söylemeye çalıştığını fark etti.

"Metin Ağabey'in oraya gidiyorum, sen de geliyorsun."

Solumaya çalıştıkça alışık olduğu havayı, içinde, bilmediği bir yerlerde boşluklar oluşuyordu. O'nu, beraber geçirdikleri her anı, içinde oluşan o anlamsız, dipsiz, kapkara çukurlardan korumaya çabaladıkça zayıflıyordu bünyesi. Kendi kafasında ve kalbinde yaşadığı dünyanın dörtte üçü O'nunla kaplıyken, içinde bir yerlerde yaşattığı O'nu nasıl silip atabilirdi?

Kendi düşüncelerinde gittikçe derinleşirken, Kağan'ın sesiyle kurtulmuştu boğulmaktan.

"Nereye gidiyorsun lan? Geldik, sanki her zaman takıldığımız yeri bilmiyorsun!"

E
-
B
O
Y
U
T

“Farkında değilim mekânı geçtiğimin. Kusuruma bakma.”

“Bakarım kusuruna! Hadi, yürü.”

Meyhaneye girdiklerinde, ikisinin de gözleri tek bir kişiyi arıyordu; Metin Rakıcı.

Yüksek sesle çalan Zeki Müren şarkısıyla, kendilerini bulundukları yerin yüzlerce kat üstündeki bulutlarda hisseden insanların aralarından sıyrılarak boş bir masaya oturdular.

Birkaç dakika sonra, onca kişinin arasından ütüsüz, abartısız yirmi senelik sigara ve alkol kokan gri takımıyla kopup gelen Metin Ağabey Kağan’ın yanına oturdu.

“Hoş geldiniz beyler. Kağan, keyfin yerinde mi?”

“İdare ediyoruz Metin Ağabey. Senin hayat nasıl?”

Aldığı nefesi, sigarayla karıştırarak Kağan’ın yüzüne doğru geri verirken cevap verdi.

“İyi gidiyor be. İşler falan. Senden ne haber Efran?”

Lacivert montunu çıkartırken aynı anda az önce Metin Ağabey’inin ona yönelttiği soruya verebilecek bir cevap alıyordu.

Birazdan ciğerleri eline gelecekmişçesine öksürdü.

“Bilmiyorum.”

Kısa bir sessizliğin ardından, gözlerini Efran’dan ayırmadan, onun verdiği cevaba gülen Metin bir yandan da konuşuyordu.

“Oğlum bir gün de iyi ol lan.”

“Sen onu boş ver Metin Ağabey. Yine ergen depresyonu tuttu onun. Sen bize her zamankinden hazırlatıver.”

Diyerek böldü Kağan, Metin’le Efran’ın diyalogunu (!).

“Tamam, Kağan, haklısın. Gençtir,

anlıyorum. Neyse, siz takılın. Ben bir etrafı dolaşayım da geleyim.”

Cevap vermek yerine bu sefer başıyla onayladı, masadan kalkarken gözleriyle Efran’ı süzen Metin Ağabey’ini.

Kağan, Metin’in iyice ikisinden uzaklaştığını anlayınca, Efran’a dönerek konuşmaya başladı.

“Ortamı kuralım şöyle içelim karşılıklı seninle. Özlemiğim de buraya gelmeyi.”

Söylediği bir soru olmadığı halde karşılık bekleyen Kağan, istediğini alamadığını anlayınca susarak, garsonu beklemeyi tercih etti.

Aslında susmaktan pek hazzetmeyen biri olsa da Efran’ı gördüğünden beri onda bir şeyler olduğunun farkındaydı. Bu yüzden ona çok fazla soru yöneltip de canını sıkarak kendi başına bir yerlere gitmesini istemiyordu.

Bir süre ikisinin de gıkı çıkmadı. Çalan şarkıyı dinlerken, yaşadıkları anılar, sorunlar ve pişmanlıklarla harmanlamış kafalarıyla mücadele etmekteydiler. Sonunda, çimen gözleri sanki tüm dünyanın yükünü taşıyormuşçasına kamburlaşan, gittikçe siskalaşan bedeni ile garson yanlarına yaklaşarak, birer birer mezeleri masalarına bıraktı.

Kağan rakıyı, kıvrak bir dansözün beline benzeyen, üstünde “Yeni Rakı” yazan bardaklara usul usul doldururken, gözlerini Efran’dan ayırmıyordu.

“Keşke O da olsaydı be ağabey. O’nunla, gözlerimizi birbirimizden ayırmadan içtiğimiz rakının tadını hiçbir zaman bulamayacağım.”

Elindeki bardağı kaldırarak, “Gidip de gelmeyenlere.” Dedi Kağan.

Çalan şarkıyla gözyaşlarını daha fazla tutamayacağını anlayan Efran,
 “Yokluğunu en derinden hissettirenlere,” dedi titreyen sesiyle.
 “Çocukken terleyip hasta olduğumuz, düştüğümüzde rakibin bile telaşlandığı mahalle maçlarına”
 “İsmimizi unutan ilk aşlarımıza”
 “Savaşa gidiyor gibi hissettiğimiz, ağzımız burnumuz kan içinde döndüğümüz kavgalara”
 “Bir milyon kere dinlesek de ezberleyemediğimiz şarkılara”
 “Canımızdan can gittiği halde vazgeçtiklerimize”
 “Son olarak,” dedi Efran, derin bir nefes aldı. “Yüzünü bir kere daha görmek için tüm dünyayı arkamıza alabileceklerimize.”
 Bardakları birbirine tokuşturduktan sonra kafaya diktiler.
 “Dertli dertli çalışıyor saz, ağlıyorum bu akşam bu barda.”
 “Parça parça olmuş gönlüm, kırılmış bir kadeh gibi yerde.”
 “Katılmıyor türkülere, göz göze, el ele susuyorduk.”
 “Tele kulak verip, yalnız, sessizce bağlama dinliyorduk.”
 Hıçkırma hıçkırma ağlarken, bağırarak söylediği bu türküyü ilk kez O’nunla içerken birlikte dinlemişlerdi.
 “İçkimizi hatırladım, yan yana masada...”
 Ve devam etti Kağan;
 “Şimdi ne yapar kim bilir, hangi yerlerde dolaşır?”
 “Çok özledim be ağabey. Beni, sek içilen rakı gibi etkileyen kokusunu, her birine ayrı ayrı kurban olduğum o yosun yeşili gözlerini, çocuksu konuşmalarını, utangaç tavırlarını... Özledim.”

Kısa bir duraksamanın ardından, doldurduğu rakıyı kafasına dikti, ayağa kalktı. Anlam veremediği konuşmaların geçtiği bu ses kalabalığından kurtulmak istediği için hızlı adımlarla -Metin Ağabey’in “Oğlum nereye gidiyorsun?” sorusuna cevap bile vermeden- meyhaneden çıktı.
 Yüzüne bir tokat gibi inen soğuk havanın etkisinin bir an önce geçmesini umut ederek, geldiği yönün tersine doğru yürümeye başladı. Hızlı çıkışından dolayı unuttuğu ceketini almadığı için kendine kızıyordu. Kağan’ın hemen ardından onu aramak için meyhaneden çıksa bile bulamayacağı sokaklara girerek, iyice gözden kaybolduğuna kendini inandırdıktan sonra bulunduğu yere çöktü. Buz gibi kaldırım taşı, titremesine sebep olmuştu. Gittikçe yavaşlayan hareketlerine rağmen, ellerini birbirine meydan okurcasına hızlı bir şekilde birbirine sürterek, ağzındaki sıcak havayı parmaklarına doğru üfledi. Kendisi gibi, kuytu sokağa giren iki kişinin kıkırdamasını duyunca irkildi. Dikkatini gülüşmelere iyice verince birinin erkek diğerininse kız olduğunu anladı.

Elleri nedensizce terlemeye başlamış, kalbi hızlı çarpmaya başlamıştı. Bordo kazağı, kot pantolonu, omzuna gelen saçlarıyla yanındaki adamın koluna giren bu kızı tanıyor gibiydi.

Kızın yüzünü seçmeye çalışırken, yanındaki onu cılız ışığını inatla saçmaya çalışan sokak lambasının altına doğru sürükledi ve sarıldı.

Sarıldı; uzun uzun, sımsıkı.

Gözlerini kısıp baktığında, kalbinin üstüne yerleşen anılar topluluğu, yutkunmayı bırak nefes almasını bile zorlaştıran dizi dizi küfür boğazını tıkıyordu. Ağzını açıp tek kelime edemedi. Baktı.

Baktı; son kez görüyormuş gibi.

Oyuncağı elinden alınan çocuk gibi, acı acı.

Ellerini ceplerine soktu, başını eğdi. Yürümeye başladı soğuk sokaklarında İstanbul'un.

İSTANBUL'UN KALBİNE GİZLENMİŞ CEVHER: SANAT GALERİLERİ

Erkin Aşcı

B
İ
R

S
E
R
G
İ
D
E
N

Hep derler ya, İstanbul'un her köşesinden başka bir güzellik ortaya çıkıyor diye. Her sokakta ayrı bir cami ayrı bir kilise ayrı bir çeşme... Fakat hep eskilerindir bu güzellikler. Artık canlı değildir bu sokaklar. Tamircisi, ressamı, dokumacısı; kısacası sanatsal esnafı yok olmuştur bu güzelliğin. Ancak bu yok olmuşluğun içinden bir yıldız yükseliyor: Sanat galerileri. Sadece sanatın değil, hayatın anlamını da değiştiren bilinmez bir dünya işte sanat galerileri. Bu aralar sanat galerilerine bir göz atmak isterseniz size bir öneri: Halka Sanat. Şu an adı temasıyla aynı olan bir sergiye ev sahipliği yapıyor:

"Komşuda pişer, bize de düşer."

Beyoğlu'ndan yavaş yavaş kayan İstanbul'un kalbi, kendini Kadıköy'de göstermeye başladı. Her sokakta bulunan rengarenk kafeler farklı sanatsal temalara ev sahipliği yapıyor. Bahariye Caddesi'nden Moda'ya giden yolda gördüğümüz onlarca kafenin karşısında, tıpkı başka bir kafe gibi görünen bir yer ise hepsinden çok daha farklı. Şu anki bienale aynı temayla eşlik ediyor.

"İyi bir komşu."

Fotoğraftaki çalışma, bu sanat galerisinde sergilenen eserlerden sadece biri. Sıradan, normal bir ekmek. Peki nedir bu ekmeği her gün yapılan milyonlarca ekmekten ayıran? Bir kolektivizmin örneği olması. Sanatçı mahallesindeki komşularından birer avuç un ister. Arkada gördüğümüz fotoğraflar da alınan unların fotoğrafları. Bu toplanan unla bir ekmek yapılır. Adalar'daki bir fırın da her hafta toplanan unla galeriye bir ekmek pişirir.

"Komşuda pişer, bize de düşer."

E
-
B
O
Y
U
T

Bu fotoğrafta ise de yüzlerce küçük kağıt parçası gözükmekte. Bu kağıtların bazıları boş, bazılarında sorular, bazılarında da cevaplar var. Her ziyaretçi bir kağıt seçer. Eğer soru varsa bu soruya bir cevap, bir cevap var ise de bu cevabın verilmiş olabileceği bir soruyu boş bir kağıda yazar. Yani her gelen ziyaretçinin kolektif bir çalışmasıyla o bambaşka dünya yaratılmış olur.

Bugünkü sanat anlayışımızla açıklayamayacağımız pek çok soru, sanat galerilerinde ortaya çıkmakta. Bu soruları insana sorduran bu yerler aynı zamanda da toplumsal normlarımızla tanımını yaptığımız sanatın sınırlarını da değiştirmekte. Hem de İstanbul'un kalbinde, herkesin görüp de bakmadığı o sokak aralarında.

HANDE'NİN GÖZÜNDEN: YAPTIM, BİTTİ, SIRADAKİ

Hande Bozkır

S
Ö
Y
L
E
Ş
İ

Elindekiyle yetinmek doğru bir şey midir yoksa değil midir tam olarak bilemem. Her zaman daha fazlasını isteyerek insanlar için bir mekân görevi gören “mutluluğa” ulaşılır mı sorusunu sizi tatmin edecek bir şekilde cevaplayamam. Size uygulamanızı tavsiye ettiğim bir öneride bulanabilirim ancak: Şimdi, şu an, bu dakikanın tadını çıkarın çünkü ne kadar istesenez de bu ana bir daha geri dönemeyeceksiniz.

Biz yani insanlar öyle yaratıklarız ki istemeden, kendimize engel olamadan her zaman bir sonraki adımı, bir sonraki hedefi, bir sonraki varış noktasını düşünürüz. Aklımızda bir plan yaparız, çalışırız, yoruluruz ve hedefimize bir şekilde ulaşırız. Peki, ya hedefe ulaştıktan sonrası? İşte o zaman kendimizce yeni bir hedef belirleme zamanıdır. Hedeflediğimiz yere ulaştıktan sonra nerede olduğumuzun ya da oraya ne engeller aşarak geldiğimizizin bizim için hiçbir değeri yoktur. Benim tabirimce insanlara özgü bu düşünce biçiminin adı ‘yaptım, bitti, sıradaki’dir.

Bir makine psikolojisi ile çalışan biz insanlar sözde “mutluluk” denen yere ulaşmak için hayatımız boyunca kendimiz ve çevremiz ile bitmeyen bir savaş verimiz. Hayat önümüze hangi engeli çıkarırsa çıkarsın o yere ulaşmak uğruna tüm benliğimizle çalışırız.

Saatler günleri, günler ayları, aylar yılları kovalarken biz hedeften hedefe koşturup dururuz. O yere, yani “mutluluk”a ulaşmak pahasına, çocukluğumuzu, gençliğimizi gerekirse bütün hayatımızı feda ederiz. Bu yarışın içinde ise nerelerden geçtiğimiz bizim için hiçbir önem arz etmemektedir. Bakışlarımızı önümüze kitleyerek ufuk çizgisine doğru var gücümüzle ilerleriz ve dünyanın etrafında turlar atmaya başlarız.

Hayatımızın her alanında yanı başımızda olan “yaptım, bitti, sıradaki” düşüncesi beynimize daha küçücük bir bebekken yerleşir. Dünyaya gözlerimizi açtığımız andan itibaren hep bir sonraki durak bizim için şu an bulunduğumuz yerden daha ilginç, daha cezbedici olur. Emeklemeye başladığımız anda yürümek, ilk adımımızı attığımız anda koşmak, hızımızı aldığımızda ise uçmak isteriz. “Ne yapıyorsun?” sorusuna ise “Koşuyorum.” diye değil “Uçmak istiyorum.” diye cevap vermeyi tercih ederiz. Bir zamanlar bizim için nadir bir elmas değerinde olan hedefimiz ona ulaştığımız anda gözümüzde son kullanma tarihi geçmiş bir ürüne döner.

E
-
B
O
Y
U
T

Bizim için bir mekândan ibaret olan "mutluluk" ise bu süreç içerisinde kaybolup gider. Ara sıra gün yüzüne çıkıp varlığını hatırlatsa bile bizim için hedefimizden daha önemli değildir. Hedefimiz bizim birinci önceliğimiz olur ve mutlu olup olmadığımız, büyük bir resmin içerisinde sadece bir detay hâline gelir. Başka bir detay ise hayatımızın ufuk çizgisine ulaşacak kadar uzun olmadığıdır. Ama kimin umrunda? Bunlar sadece detaylar. Sonuç olarak ilerlemek, gelişmek, çabalamak, daha fazlasını istemek kötü bir şey mi diye sorarsanız bana, size cevabım: Tabi ki hayır olur. Ancak ben de size şöyle bir soru yöneltmek isterim: Ufuk çizgisine doğru koşarken etrafınıza bakıyor musunuz?

e-boyut
Ekim 2017

KOÇ OKULU
İLK · ORTA · LİSE